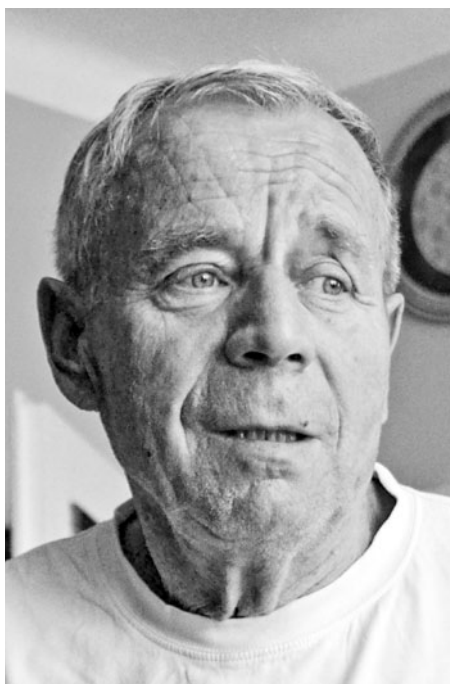

S volejbalistou století JOSEFEM MUSILEM jsme si povídali o bitvě se Sovětským svazem v roce 1968, o setkání s prezidentem Klausem i o cestování na Šlemín.

O tom, že na Šlemín jezdil Josef Musil, jsem se dověděla až po uzávěrce Zpravodaje. Přesto jsem se rozhodla udělat s ním rozhovor. Zda se mi ho podaří vypátrat a sejít se, bylo do poslední chvíle napínavé. Povedlo se. S milým a především skromným pánem jsme se sešli v jeho žižkovském bytě. Doufám, že následující řádky potěší všechny ty, kteří na něj v naší obci stále vzpomínají.

» Jak jste se dostal k volejbalu a jak se vyvíjela vaše hráčská kariéra?

Do mých čtrnácti let jsem vyrůstal v Kostelní Lhotě, kde jsem bydlel hned vedle sokolského hřiště. Tam jsme s kluky různé sportovali a hráli jsme hlavně volejbal. Pak jsme se přestěhovali do Prahy do Vysočan a našťastí

hned vedle byl Sokol Vysočany. Tam jsem se přihlásil, to byl rok 1947, a abych mohl hrát volejbal, musel jsem nacvičovat na sokolský slet. Začal jsem tedy hrát ligu, na vojně jsem hrál za ATK a pak za Vysoké školy. A od dvaceti let jsem byl v reprezentaci.

» Co bylo příčinou toho, že jste dosáhl v kariéře takových úspěchů?

Myslím, že jsem měl talent. A hlavně mě to hrozně bavilo. Vždycky po práci jsem se těšil, až si půjdu zahrát.

» Jak vzpomínáte na vaši účast na olympijských hrách?

Mít na krku olympijskou medaili, to je krásný pocit. Po druhé světové válce byl český volejbal jeden z nejlepších na světě. Největší bitvy byly vždycky s Rusy, byli jsme hodně vyrovnaní.

» Po srpnu 68 musely být zápasy se Sovětským svazem emotivně vypjaté.

Na Západě byli Rusové po sportovní stránce uznávaní. Ale my jsme jim vždycky dávali

Záblesk volejbalové

» Získal jste řadu ocenění, jednak jako hráč a poté za dlouholeté výkony v reprezentaci. Jakého ocenění si vážíte nejvíc?

Po sportovní stránce to byly tituly mistrů světa a olympijské medaile. A moc si vážím toho, že pan prezident Klaus vyznamenal i celou volejbalovou reprezentaci, která získala titul mistrů světa v roce 1966.

» Jaký to byl pocit dostat od prezidenta republiky medaili Za zásluhy?

Dobrá. *Paní Musilová se rozesměje a manželka doplňuje:* Ty řekneš dobrý. Pro mě to bylo emocionálnější víc než pro manžela. Já jsem z toho byla celá roztřesená. Byli jsme pozvaní na pátou hodinu na setkání s prezidentským párem, kde se sešli všichni, kteří pak večer dostali ocenění, mezi nimi třeba Josef Váňa s manželkou, Karel Gott nebo Eva Pilarová. A to bylo moc hezké. Pan prezident má ke sportu vztah a říkal manželovi (to on by vám nikdy neřekl), že ho obdivoval a že se na něj chodil dívat. Bylo to osobní a srdečné, nic strojeného.

najevo, že je nemáme rádi, a to z politických důvodů. Na olympiádu do Mexika jsme jeli hned potom, co nás v srpnu obsadili. Moc jsme je chtěli porazit, ale nepovedlo se nám to, co našim hokejistům. Po zápase jsme si s nimi nepodali ani ruce. Rusové tenkrát vyhráli zlatou medaili. A když jim hráli hymnu, tak jsme se z trucu otočili k jejich vlajce zády.

» Neměli jste kvůli tomu nějaké problémy?

Naštěstí neměli, i když byli v olympijské vesnici mezi novináři nasazení tajní agenti.

» Několik let jste hrál a trénoval v Itálii. Bylo tehdy obvyklé odcházet na zahraniční angažmá?

To nebylo běžné. Nechali mě odejít s podmínkou, že se za dva roky vrátím. A po pěti letech mě tam zase pustili na další dva roky. Odešel jsem tam hlavně kvůli penězům, protože tady jsem si volejbalem nevydělal nic.

► **Nepřemýšlel jste o tom, že byste tam zůstal?**

Moje žena by tam bývala chtěla zůstat. Měli jsme tam nádherné podmínky. Ale já jsem vždycky počítal s tím, že se vrátíme.

► **Jak se liší volejbalový reprezentant vaší doby od toho dnešního?**

My jsme byli výborný kolektiv, všichni jsme se dobře znali. Dnes hrají reprezentanti v různých evropských klubech a skoro se nepotkají. Tenkrát jsme za to nedostávali žádné peníze a tím to bylo hezčí. Hráli jsme hlavně pro potěšení. Všichni jsme chodili do práce a před mistrovstvím jsme měli tři týdny

hnali. Byla to malá chatička tak pro dva lidi, nebyla tam zavedená voda ani elektrina, jedna studna pro všechny. Ale v té době byl každý rád, že má střechu nad hlavou. Až v roce 1979 jsme se rozhodli, že si pořídíme větší chatu, ale žádnou jsme tady tenkrát nesehnali, všechny byly na takových nepřístupných místech.

Paní Musilová doplňuje: V sobotu po práci jsme jezdili z Braníka vlakem nebo parníkem, přijeli jsme odpoledne, upekli si buřty a se známými hráli do noci karty. Ráno jsme šli hned hrát volejbal a po obědě jsme jeli zase domů. Když o tom vyprávíme našim vnoučatům, tak nám to ani nevěří.

Narodil se 3. července 1932 v Kostelní Lhotě, vyučil se tiskařem a v tomto oboru pracoval celý život. Šestnáct let působil v československé volejbalové reprezentaci, se kterou se stal dvakrát mistrem Evropy (1955, 1958), dvakrát mistrem světa (1956, 1966) a získal dvě olympijské medaile (stříbrnou na OH 1964 v Tokiu a bronzovou na OH 1968 v Mexiku). Je držitelem státních vyznamenání „Za vynikající práci“ a „Za zásluhy“, člen Síně slávy ČV. V roce 2001 zvítězil v novinářské anketě o českého volejbalistu století, v roce 2004 byl zařazen v mezinárodní anketě FIVB mezi osm nejlepších světových volejbalistů 20. století. V roce 2009 byl v USA uveden do Světové volejbalové síně slávy. Žije v Praze s manželkou Evou, má jednoho syna, dvě vnoučata a jedno pravnouče.

Šlemínští hvězdy ve Šlemíně

soustředění. Ale už tenkrát hrály některé evropské týmy za peníze, byli na rozdíl od nás profesionálové.

► **Z čeho vznikla vaše přezdívka Bulda?**

Když jsem začal hrát ligu ve Vysočanech, byl jsem nejmladší. Na jednom soustředě-

► **Lidé ze Šlemína na vás dodnes vzpomínají, jak jste je učil hrát volejbal. Jak vy vzpomínáte na ně?**

Vzpomínám na Milana Žáka, který byl v té době malý kluk a chodil se na nás koukat. Dnes dělá na volejbalovém svazu. A taky byl šikovný Jan Bušek, který pak hrál fotbal ve Spartě. Scházeli se tam hodně chataři z Prahy. Hráli jsme nejen na Šlemíně, ale chodili jsme na turnaje i do Dubí a na Hefu. *Paní Musilová dodává:* Největší nadšenci byli Pátkovi, kteří byli o sedm let mladší než my, a ti byli na volejbale pořád. Tam byla výborná parta do té doby, než začala televize. Pak se to začalo rozpadat. Ale jezdíme tam dodnes na pochody, jen tomu už neříkáme turistika, protože se vláčíme.

*Rozhovor zaznamenala: LUCIE HAŠKOVÁ;
foto: Lucie Hašková,
archiv obce Kostelní Lhota*

ní před mistrovstvím jsem měl osmnáct narozeniny. Od spoluhráčů jsem dostal na krk zvon s nápisem „náš malý bulíček“. A podle toho mi začali říkat Bulda – bulíček. A tak se to rozkřiklo, že už mi to zůstalo.

► **V jaké době jste jezdil na Šlemín?**

Od roku 1957. Známi tam měli chatu a nám se tam líbilo, tak nám taky jednu se-

